

Przydomowe oczka wodne

Po zmianach ustawy prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 roku (Dz.U. 1994 nr 89 poz. 414), budowa przydomowych oczek wodnych i basenów o powierzchni do 50 m² nie wymaga pozwolenia na budowę i zgłoszenia. Jeśli powierzchnia oczka czy basenu ma być większa, będzie potrzebne pozwolenie na budowę.

APLA

Dokumenty potrzebne do uzyskania pozwolenia na budowę oczka wodnego lub basenu o powierzchni większej niż 50 m²:

- wniosek o pozwolenie na budowę,
- oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, w obrębie której planuje się wybudować oczko wodne lub basen,
- projekt budowlany,
- zaświadczenie izby samorządu zawodowego o wpisaniu autora projektu na listę jej członków,
- decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach – jeśli jest ona wymagana dla danego rodzaju inwestycji, zgodnie z przepisami ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- dowód zapłacenia opłaty skarbowej,
- pełnomocnictwo w sprawach administracyjnych wraz z dowodem uiszczenia opłaty za jego udzielenie – jeśli korzysta się z usług pełnomocnika.

Nieuzyskanie pozwolenia będzie oznaczać samowolę budowlaną, co ostatecznie może skończyć się nałożeniem obowiązku dokonania rozbiórki obiektu.

Przepisy dotyczące zgłoszenia budowy przydomowych akwenów wodnych wymagają przedstawienia:

- zgłoszenia budowy lub innych robót budowlanych,
- oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, w obrębie której planujesz wybudować akwen,
- szkiców i rysunków,
- pełnomocnictwa w sprawach administracyjnych i dowodu opłaty za udzielenie pełnomocnictwa – tylko, jeśli taki pełnomocnik został wyznaczony.

Zarówno zgłoszenie budowy, jak i wnioski o pozwolenie na budowę oczka wodnego lub basenu powinny zostać złożone w starostwie powiatowym, urzędzie miasta czy urzędzie wojewódzkim.

Pozwolenie na budowę jest doręczane wnioskodawcy w ciągu 65 dni od złożenia wniosku. Natomiast w przypadku zgłoszenia urząd ma 21 dni na podjęcie decyzji (jeśli wnioskodawca nie otrzyma żadnej wiadomości po upływie 21 dni, przyjmuje się, że urząd pozytywnie rozpatrzył zgłoszenie poprzez tzw. milczącą zgodę).

Przy zakładaniu oczka należy pamiętać, że musi mieć ono co najmniej 1 m głębokości, jeśli chcemy, by zimowały w nim ryby i rośliny. Należy starannie wybrać miejsce – raczej nie pod drzewami, aby nie mieć kłopotu z liśćmi wpadającymi do zbiornika. Warto również zainwestować w trwałe materiały dobrej jakości. Doskonałym materiałem do budowy zbiorników jest wykładzina EPDM (syntetyczny kauczuk), której trwałość to 30-40 lat (jeden z najtrwalszych dostępnych na rynku materiałów stosowanych do budowy oczek wodnych). Charakteryzuje się wyjątkową rozciągliwością i kurczliwością, co chroni ją przed przebicciem przez korzenie i wystające kamienie.

Tańsze są zbiorniki wykładane folią z PCW – prawidłowo wykonane mogą służyć nawet 20 lat. Powodzeniem cieszą się gotowe, czarne, wytłaczane oczka, które jednak łatwo pękają, trudno udekorować je kamieniami i nie mogą w nich zimować ryby.

Czasem zdarza się, że działka jest usytuowana w miejscu, gdzie poziom wód gruntowych jest wysoki, a do tego znajduje się w zagłębieniu. W takim przypadku można założyć naturalny staw i wystarczy wykopać dół, a woda sama do niego napłynie.

Jest grupa roślin, która idealnie pasuje do otoczenia zbiorników wodnych. Są to np. funkie, żurawki, irysy, liliowce, przetaczniki, a także niewielkie klony palmowe. Przy zbiorniku można stworzyć strefę przybrzeżną, częściowo zalaną wodą, stale wilgotną – coś w rodzaju bagienka i zasadzić w tym miejscu niezapominajki błotne, pierwiosnki omączone lub kaczeńce. Sadząc rośliny wodne (grążel, grzebień) należy pamiętać, że potrzebują one żyznego podłoża.

Standardowym podłożem jakiego można użyć do sadzenia większości roślin wodnych jest mieszanka gliny z piaskiem (w stosunku 1:2). Bardziej wartościowe mieszanki można kupić w sklepach. Można też zrobić własną, mieszając glinę z bogatą ziemią kompostową z dodatkiem obornika. Rośliny wodne sadi się w

specjalnych koszykach z podłożem, do których na dno wsypuje się warstwę kamieni, służących jako kotwica. Uniemożliwiają one wypływanie roślin na powierzchnię. Rośliny wodne powinno się sadzić wiosną lub jesienią. Jest też wiele roślin, których nie trzeba sadzić, bo swobodnie dryfują po powierzchni wody, jak rzęsa wodna, żabiściek pływający, salwinia pływająca (paproć wodna), pistia (tzw. sałata wodna), hiacynt wodny czy azolla karolińska.

Ciekawą i mało popularną rośliną jest pływacz zwyczajny – mięsożerna bylina wodna, swobodnie pływająca i dorastająca do 1 m długości. Dzięki niej można skutecznie walczyć z komarami. Nie łapie, co prawda komarów latających nad wodą, lecz poluje pod wodą na ich larwy. Pływacz ma piękne, dekoracyjne żółte kwiatki (kwitną od czerwca do sierpnia). Jest też rośliną całkowicie mrozoodporną.

Oczko wodne zdobi otoczenie, wprowadza nastrój relaksu i uspokaja, a w upalne dni daje wrażenie chłodu.

Katarzyna Sikora DODR

- [Udostępnij](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)

Data publikacji
09.02.2023